

Sygn. akt I C 229/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Przysusze I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Owczarek

Protokolant Paulina Pająk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 października 2017 roku w P.

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda K. K. na rzecz pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. kwotę 4.800,00 zł (cztery tysiące osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zwraca powodowi K. K. niewykorzystaną zaliczkę w wysokości 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych 00/100), którą nakazuje wypłacić z zaksięgowanej sumy na zlecenie pod pozycją : (...).

Sygn. akt I C 229/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 04 października 2017 roku

Powód K. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem złożonym w dniu 19 sierpnia 2016 roku (data stempla pocztowego) przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie kwoty 12.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez okres 3 lat, tj. od dnia 01 sierpnia 2013 roku do dnia złożenia pozwu, z nieruchomości składającej się z działek nr (...) położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w Przysusze V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu K. K. podniósł, że własność przedmiotowej nieruchomości uzyskał w drodze decyzji Burmistrza Gminy i Miasta P. z dnia 09 października 2014 roku, zaś w okresie poprzedzającym był użytkownikiem wieczystym. Na działce nr (...) znajduje się urządzenie energetyczne w postaci słupowej stacji transformatorowej MsTw 20/630 wraz z kablami ziemnymi średniego i niskiego napięcia, natomiast na działce nr (...) znajduje się sieć przewodów ziemnych, których właścicielem jest (...) S.A. z siedzibą w L.. W związku z powyższym pozwana spółka w znacznym stopniu utrudnia możliwość korzystania z przedmiotowej nieruchomości przez powoda. (k.2-3)

Na rozprawie w dniu 04 listopada 2016 roku pozwana (...) S.A. z siedzibą w L., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła

o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała powództwo tak co do zasady, jak i wysokości. (...) S.A. z siedzibą w L. podniósł brak możliwości dochodzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez użytkownika wieczystego, jak również zarzut zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż urządzenia przesyłowe powstały w latach 80-tych XX wieku i od daty wybudowania tych urządzeń istnieją one na przedmiotowej nieruchomości w niezmienionej postaci oraz były nieprzerwanie eksploatowane przez jej poprzednika prawnego, a obecnie przez nią. (k.24v)

W dniu 02 listopada 2016 roku (data stempla pocztowego) (...) S.A. z siedzibą w L. złożyła odpowiedź na pozew, która wpłynęła do tut. Sądu w dniu 07 listopada 2016 roku. Złożona przez stronę pozwaną odpowiedź na pozew potwierdza wcześniej przedstawione na rozprawie w dniu 04 listopada 2016 roku stanowisko w sprawie. Ponadto pozwana wskazała, że nabyła przez zasiedzenie służebność przesyłu na przedmiotowej nieruchomości w dobrej wierze, przez co zastosowanie znajdzie dwudziestoletni okres zasiedzenia. W związku z powyższym precyzując swój zarzut pozwana określiła, że z dniem 01 lutego 2009 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., względnie z dniem 05 grudnia 2010 roku (...) S.A. z siedzibą w L., nabyła przez zasiedzenie służebność przesyłu polegającą na prawie korzystania z nieruchomości, na którą składają się działki nr (...) położone w P., dla której Sąd Rejonowy w Przysusze V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), polegającą na prawie korzystania z ww. nieruchomości powoda w zakresie fizycznego przebiegu zlokalizowanych na nieruchomości urządzeń energetycznych należących do Spółki, a to stacji transformatorowej oraz linii energetycznych- kablowych oraz przestrzeni koniecznej do ich prawidłowej eksploatacji oraz dystrybucji energii elektrycznej za pośrednictwem tych urządzeń, a także na prawie dostępu do tych urządzeń w celu wykonywania prac eksploatacyjnych, konserwacyjnych i remontowych. (k.27-32)

W piśmie procesowym złożonym w dniu 18 listopada 2016 roku (data prezentaty Sądu) powód K. K. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz zakwestionował podniesiony przez pozwaną zarzut zasiedzenia, a przede wszystkim fakt korzystania z nieruchomości w zakresie służebności przesyłu w dobrej wierze. Podniósł, że powyższemu zaprzeczają takie okoliczności jak występowanie przez pozwaną do powoda o wyrażenie zgody na wejście na nieruchomość i możliwość wykonania czynności związanych z posadowioną tam instalacją energetyczną. Ponadto w uzasadnieniu wskazał, że okoliczność użytkowania wieczystego z przedmiotowych działek w okresie do 09 października 2014 roku nie pozbawia go czynnej legitymacji procesowej do dochodzenia przed sądem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w tych działek przez pozwaną. (k.89-90)

Strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska, aż do momentu zamknięcia rozprawy.

Okoliczności bezsporne:

Zarządzeniem nr 229 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe Zakłady (...)

z siedzibą w R., którego przedmiotem działania było: 1) eksploatacja elektrowni wchodzących w skład przedsiębiorstwa, 2) eksploatacja sieciowych urządzeń energetycznych znajdujących się na obszarze okręgu energetycznego wschodniego i będących w gestii przedsiębiorstwa, 3) prowadzenie rozrządu mocy na obszarze okręgu energetycznego wschodniego zgodnie z poleceniami Państwowej Dyspozycji Mocy, 4) zakup energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach przemysłowych położonych na obszarze okręgu energetycznego wschodniego oraz zakup energii elektrycznej od sąsiednich Zakładów (...), 5) sprzedaż energii elektrycznej i ciepłej odbiorcom na obszarze okręgu energetycznego wschodniego oraz sąsiednim Zakładom (...),

6) techniczna i handlowa obsługa odbiorców na obszarze okręgu wschodniego,

7) sprawowanie w zakresie określonych odrębnymi przepisami państwowego nadzoru nad użytkowaniem mocy i energii elektrycznej, 8) wykonywanie remontów urządzeń energetycznych i koordynacja zagadnień remontowych w zakładach przedsiębiorstwa

i 9) realizacja inwestycji związanych z rozwojem systemu okręgowego.

Przedsiębiorstwo państwowe Zakłady (...) z siedzibą w R. prowadziło następujące zakłady: 1) Elektrownia (...) w L., 2) Elektrownia (...) w S., 3) Elektrownia (...) w S., 4) „Zespół Elektrowni (...) w budowie” w M., 5) Zespół Elektrowni (...) w R., 6) Zakład (...) w L., 7) Zakład (...) w Z., 8) Zakład (...) w K., 9) Zakład (...) w S., 10) Zakład (...) w T., 11) Zakład (...) w R. i 12) Zakład (...) w L..

Zarządzeniem nr 16 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1976 roku w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego Państwa w składzie Zakładów (...) znalazł się m.in. Zakład (...) z siedzibą w S., obejmujący obszar województwa (...) i (...).

Zarządzeniem nr 2/O.. Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 14 lutego 1985 roku w sprawie zmian nazw zakładów energetycznych okręgów Zakłady (...) otrzymały nazwę (...).

Następnie zarządzeniem nr 8/O.. Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 22 kwietnia 1985 roku w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...) stworzono z dniem 01 kwietnia 1985 roku przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą (...) z siedzibą w R., które to przedsiębiorstwo działało na obszarze województw: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...). Celem przedsiębiorstwa było bieżące i nieprzerwane zaspokajanie potrzeb gospodarki narodowej i ludności w energię elektryczną i ciepłą. W skład tego przedsiębiorstwa wchodziły wówczas: 1) Zarząd Przedsiębiorstwa, 2) Elektrownia (...), 3) Elektrownia (...), 4) Elektrownia im. (...) w P., 5) Zakład (...), 6) Zakład (...), 7) Zakład (...), 8) Zakład (...), 9) Zakład (...), 10) Zakład (...), 11) Zakład Produkcyjno- (...), 12) Zakład Produkcyjno- (...), 13) Zakład (...), 14) Zakład (...), 15) Zakład (...), 16) Zakład Budowlano- (...) i 17) Zakład Usług (...).

Przedsiębiorstwo państwowe (...) z siedzibą w R. przejęło cały majątek oraz pozostałe aktywa i pasywa ww. zakładów.

Zarządzeniem nr 61/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku powstało z dniem 01 stycznia 1989 roku przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w S.. Przedsiębiorstwo to powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) z siedzibą w R., na bazie zakładu o nazwie Zakład (...) w S..

Zarządzeniem nr 211/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 09 lipca 1993 roku z dniem 12 lipca 1991 roku dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w S. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A. z siedzibą w W. i przekształcenia ww. przedsiębiorstwa w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) S.A. z siedzibą w S., która to spółka wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w S., z wyłączeniem praw i obowiązków przejętych przez (...) S.A. z siedzibą w W..

W 1995 roku po kolejnej zmianie nazwy Zakładu (...) Spółka Akcyjna w obrocie przedsiębiorstwo występowało ostatecznie w obrocie pod nazwą Zakłady (...) S.A w S.”

Decyzją Wojewody (...) z dnia 16 listopada 1998 roku (GK III - (...) -98 stwierdzone zostało nabycie z mocy prawa na podstawie ustawy z dnia 29 września 1990 r o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz.U. nr 79 poz 464 ze zm.) z dniem 5 grudnia 1990 roku przez dotychczasowego zarządcę: Zakład (...) ul (...) prawa użytkowania wieczystego gruntu Skarbu Państwa o powierzchni ogólnej (...) ha położone w P. jako działki nr (...) oraz prawo własności budynków i urządzeń trwale z gruntem związanych.

Następnie prawo energetyczne w art. 9 d (w brzmieniu obowiązującym od 3 maja 2005 r a co do niezależności pod względem formy prawnej od 1 lipca 2007r. (Dz. U z 2005 r nr 62 poz. 552 ze zm.) nakładało obowiązek rozdzielnia działalności operatora systemu od innych działalności niezwiązanych z przesyłaniem energii elektrycznej oraz wynikający z konieczności wdrożenia w polskich warunkach wymagań zawartych w dyrektywach Unii Europejskiej dotyczących rynku energetycznego w szczególności z art. 15 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z 26 czerwca 2003 roku dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej. W przyjętej przez (...) SA - właściciela (...) SA – w formie rozdzielania obszaru dystrybucji i obszaru obrotu założono, że zorganizowana część przedsiębiorstwa obejmująca zadania, funkcje i majątek służące do realizacji zadań operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego zostanie wniesiona aportem do nowo utworzonej Spółki. W tym celu w dniu 7 grudnia 2006 roku zawieszono spółkę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, przeznaczoną docelowo do realizacji zadań operatora systemu dystrybucyjnego. W dniu 22 czerwca 2007 roku przyjęto akt założycielski w miejsce dotychczasowego (...) Spółki z o.o., w którym m.in. wprowadzono zmianę siedziby i adresu Spółki z W. ul (...) na S. Aleja (...).

W dniu 30 czerwca 2007 roku pomiędzy (...) S.A a (...) Sp. z o.o została zawarta umowa aportowego zbycia części przedsiębiorstwa. Jednym ze składników aportu były budynki, budowle oraz ruchomy majątek sieciowy związany z prowadzeniem Przedsiębiorstwa (...) obejmujące w szczególności urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania energii elektrycznej.

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Kielcach sygn. KI. X NS –RejKRS/ (...) dokonał wpisu zmiany nazwy z Zakłady (...) Sp. z o.o.” na (...) Sp. z o.o.”. Natomiast w dniu 31 sierpnia 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie XI Wydział Gospodarczy KRS wydał postanowienie sygn. akt LU XI NS rej. KRS /(...) o przejęciu przez (...) S.A. z siedzibą w L. (spółka przejmująca) spółki (...) sp. z o.o.(spółka przejmowana) w trybie art. 492 §1 pkt 1 Ksh tj. przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Jednocześnie do KRS wpisano jako oddział (...) S.A. Oddział S..

Sąd Rejonowy w Przysusze wyrokiem wydanym w dniu 01 czerwca 2015 roku, w sprawie I C 207/13, zasądził od (...) S.A. z siedzibą w L. na rzecz K. K. kwotę 33.842,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez 10 lat, tj. przez okres od 25 lipca 2003 roku do dnia 24 lipca 2013 roku, z nieruchomości składającej się z działek nr (...) położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w Przysusze V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Naczelnik Miasta i Gminy P. decyzją nr (...)1- (...) z dnia 29 grudnia 1980 roku wywłaszczył na rzecz Skarbu Państwa, na potrzeby Spółdzielni Kółek Rolniczych w P., pod budowę Zaplecza (...), nieruchomość składającą się z działki nr (...) położoną w P. przy ul. (...). (dowód: decyzja – k. 4 akta (...))

Z dniem 05 grudnia 1990 roku Spółdzielnia Kółek Rolniczych w P. stała się z mocy prawa użytkownikiem wieczystym m.in. działki nr (...), co zostało stwierdzone decyzją Burmistrza Miasta i Gminy w P. nr G.II- (...) z dnia 03 grudnia 1991 roku. (dowód: decyzja– k. 24 – 25 akt (...))

Na podstawie mapy podziału nr 141/87 z dnia 25 lutego 1987 roku oraz decyzji zatwierdzającej podział nr (...) z dnia 09 marca 1987 roku działka nr (...) uległa podziałowi na działki nr (...). Następnie na podstawie mapy podziału nr (...) -45/91 z dnia 10 grudnia 1991 roku i decyzji zatwierdzającej podział nr G.I. (...) działka (...) uległa podziałowi na działki nr (...). (dowód: wniosek, decyzja, mapa podziału i wyrys z mapy ewidencji gruntów – k. 45 – 50 akt (...))

Z działki nr (...) powstały działki nr (...). Następnie działka nr (...) została podzielona na działki nr (...). (dowód: mapy podziału – k. 6 akt (...))

W dniu 11 lutego 1998 roku L. i R. małż. Barszcz kupili od likwidatora Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. prawo użytkowania wieczystego m.in. działki nr (...). (dowód: umowa kupna – sprzedaży – k. 2 – 5 akt (...))

Decyzją Burmistrza Gminy i Miasta P. nr (...)II.7430- (...) z dnia 04 lipca 2002 roku zatwierdzono podział działki nr (...) na działki nr (...). (dowód: decyzja – k. 34 – 35 akt (...))

W dniu 17 czerwca 2003 roku R. i L. małż. Barszcz sprzedali K. K. prawo użytkowania wieczystego m.in. działek nr (...). (dowód: umowa kupna – sprzedaży – k. 58 – 59 akt (...))

Na podstawie mapy podziału działki nr (...), przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w P. w dniu

31 sierpnia 2004 roku, dokonano podziału działki nr (...) na działki nr (...). (dowód: mapa podziału – k. 94 akt (...))

Powyższe okoliczność poza tym, że nie były kwestionowane przez żadną ze stron, to ponadto znajdowały swoje potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach znajdujących się na kartach 51 – 87, dołączonych aktach tut. Sądu o sygn. I C 207/15, jak również z dokumentów znajdujących się w dołączonych aktach ksiąg wieczystych, a wymienionych w dotychczasowych rozważeniach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Wojewódzkiego Biura (...) w R. nr 266/81

z dnia 10 lipca 1981 roku udzielono Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. pozwolenia na budowę inwestycji, obejmującej rozbudowę Bazy (...) wraz z częściami branżowymi. (dowód: decyzja – k. 37)

W dniu 10 lutego 1982 roku wydano Zakładowi (...) z siedzibą w S. pozwolenie na budowę nr 25/82, na podstawie którego wybudowano na działce nr (...) stację transformatorową (...) P. wraz z linią kablową 15 kV (...) P. – (...). W dniu 09 września 1982 roku przeprowadzono odbiór ww. stacji i linii. (dowód: protokół odbioru – k. 38)

W dniu 10 lipca 1982 roku, na zlecenie (...) P., wydano Zakładowi (...) z siedzibą w S. kolejne pozwolenie na budowę nr 226/82, na podstawie którego wybudowano linię kablową kV

0,4 od Stacji (...) do słupa nr 4 i linię kablową kV 0,4 do Bazy (...). Odpowiednio w dniu 09 kwietnia 1987 roku i 04 grudnia 1987 roku przeprowadzono odbiór ww. linii. Z kolei w dniu 13 maja 1987 roku odebrano linię kablową podziemną 0,4 kV z Stacji (...) do Rozdzielni Głównej. (dowód: protokół odbioru – k. 39 – 41)

W okresie eksploatacji (...) S.A. z siedzibą w L. i jej poprzednicy prawny dokonywali m.in.:

- w dniu 26 sierpnia 1988 roku badania izolacyjności transformatora; (dowód: protokół – k. 47)

- w marcu 1990 roku pomiarów napięć i prądów; (dowód: protokół – k. 49v – 50)

- w dniu 03 kwietnia 1990 roku pomiarów napięć i prądów; (dowód: protokół – k. 50)

- w dniu 11 lipca 1990 roku oceny stanu technicznego; (dowód: protokół – k. 47)

- w okresie lipiec – wrzesień 1991 roku robót konserwacyjnych, jak np.: oczyszczenie opaski wokół stacji, pomalowanie drzwi wejściowych do poszczególnych komórek, wykonanie opisów do drzwi poszczególnych komórek, pomalowanie osłony wymienników, ułożenie poprawnie płytki opaski, sprawdzenie stanu pęknięć i ich zakonserwowanie, oczyszczenie izolacji i pomieszczeń z kurzu i pajęczyn; (dowód: karta oględzin – k. 47v – 48)

- w dniu 12 marca 1993 roku pomiarów napięć i prądów; (dowód: protokół – k. 48v – 49)

- w dniu 06 września 1993 roku badania izolacyjności transformatora; (dowód: protokół – k. 46v)

- w 2011 roku przeglądu; (dowód: karta wykonawstwa i rozliczenia – k. 46 i 44 – 44a)

- w dniu 16 maja 2012 roku pomiarów rezystancji uziemień; (dowód: protokół – k. 45)

Ponadto czynności eksploatacyjne wykonywano również: 04 września 1996 roku,

27 czerwca 1997 roku, 13 stycznia 2001 roku, 13 maja, 23 sierpnia i we wrześniu 2002 roku, 22 czerwca 2006 roku, 15 grudnia 2007 roku, 22 sierpnia i 28 lutego 2008 roku, 11 maja 2009 roku, 31 maja 2011 roku, 16 maja 2012 roku, 18 czerwca 2012 roku, 20 maja 2013 roku, 05 września i 30 grudnia 2013 roku oraz 10 lipca 2015 roku. (dowód: karta uwag eksploatacyjnych – k. 43; zeznania świadka Z. B. – k. 102v – 103v; zeznania świadka R. K. – k. 103v – 104; zeznania świadka S. M. – k. 108 – 109v)

Działka (...) jest zabudowana wewnętrzną stacją transformatorową (...) P. MsTw 20/630, której odbiór nastąpił 09 września 1982 roku. Od tej stacji wychodzą kable ziemne średniego napięcia i niskiego napięcia, których odbiór nastąpił: 09 kwietnia 1987 roku, 13 maja 1987 roku i 04 grudnia 1987 roku. Budynek stacji jest ocieplony styropianem i wokół niego jest wykonana opaska z płyt betonowych. Z kolei przez działkę nr (...) przechodzą ziemią kable: elektroenergetyczny średniego napięcia oraz dwa niskiego napięcia. (dowód: dokument w postaci opinii biegłego sporządzonej w sprawie I C 207/13 – k. 64 – 99 akt I C 207/13; protokoły odbioru – k. 38 – 41)

Pogotowie (...) S.A. z siedzibą w L. w celu dostania się do Stacji (...) P. i infrastruktury jej towarzyszącej musi przejechać przez działki stanowiące własność K. K.. Wyłączny dostęp do Stacji (...) P.

i infrastruktury jej towarzyszącej posiada (...) S.A. z siedzibą w L.,

a wcześniej jej poprzednicy prawni. Zakład (...) był wyłącznym posiadaczem stacji transformatorowej oraz towarzyszących urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na nieruchomości oznaczonej jako działki (...).

Pogotowie (...) nie miało nigdy problemu z dostępem do urządzeń stacji transformatorowej, a od 21 lipca 2003 roku dostęp ten umożliwiał im protokół uzgodnień podpisany przez przedstawiciela (...) S.A.

i K. K.. (dowód: protokół uzgodnień – k. 91; zeznania świadka Z. B. – k. 102v – 103v; zeznania świadka R. K. – k. 103v – 104; zeznania świadka T. K. – k. 104 – 104v; zeznania świadka S. M. – k. 108 – 109v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i zeznań świadków wymienionych w dotychczasowych rozważaniach. Dokumenty złożone przez strony, na których Sąd oparł swe ustalenia nie budziły wątpliwości Sądu, gdyż zostały złożone w formie kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocników stron. Dokumenty te zostały sporządzone w odpowiedniej formie, w większości na drukach urzędowych.

Ponadto Sąd za podstawę poczynionych ustaleń przyjął również zeznania powołanych przez strony świadków, które to zeznania korelowały z pozostałym materiałem dowodowym. Świadców w zasadzie zgodnie zeznawali, że pracownicy pozwanej, a wcześniej jej poprzedników prawnych, mieli dostęp do Stacji (...) P. i infrastruktury jej towarzyszącej, której pozwana była wyłącznym właścicielem i tylko ona posiadała do niej klucze. Świadców będący pracownikami pozwanej zeznając wskazywali, że takie prace jak np. remontowe, konserwacyjne, czy usuwanie awarii były wykonywane w godzinach kiedy cały kompleks nieruchomości powoda był otwarty, tym bardziej, że w przypadku awarii nie trzeba było jechać w nocy tylko można było to odłożyć na kolejny dzień. (zeznania świadka S. M. – k. 108v) Również świadek R. K., syn powoda, zeznając wskazał, że na nieruchomość, na której prowadzi działalność gospodarczą, układał asortyment w taki sposób by Pogotowie (...) miało swobodny dostęp do Stacji. Robił to z własnej niczym nie przymuszonej woli. Świadek ten także zeznał, że nie pamięta aby przez okres ostatnich 5 lat, tj. przez okres prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, Pogotowie (...) chciało dostać się do stacji po godzinie 16:00, po której to godzinie brama jest zamykana. Zwrócić także należy uwagę na zeznania świadka T. K., żony powoda, która wskazała, że aby dostać się do Stacji (...) P. trzeba przejechać przez dwie bramy, tj. „bramę męża”, a później przez „bramę syna”. Powyższe potwierdza zeznania R. K., że pracownicy Pogotowia (...) nie przyjeżdżali po godzinie 16:00, gdyż w związku z koniecznością otwarcia jego bramy miałby o tym wiedzę. Ponadto przy ocenie zeznań świadków R. K. i T. K. Sąd miał na uwadze, że świadkowie ci są spokrewnieni z powodem i pośrednio posiadają interes w obaleniu zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu, przez co ich zeznania należy oceniać z dużą dozą ostrożności. Sąd zważył tu również, że ponadto z zeznań świadka T. K. wynika, że dużą część informacji o przedmiotowej stacji posiada z przekazów swojego męża K. K.. Natomiast świadkowie zgłoszeni przez stronę pozwaną byli byłymi pracownikami pozwanej i bezpośrednio uczestniczyli w czynnościach przy przedmiotowej Stacji. Z jednej strony mają więc bezpośrednią wiedzę dotyczącą zakresu i częstotliwości korzystania z urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na przedmiotowej nieruchomości, a z drugiej są osobami obcymi, nie związanymi obecnie ze stroną

pozwaną żadnymi umowami o pracę czy zobowiązaniami. Nie było zdaniem Sądu podstaw by twierdzić że mieli oni jakieś powody aby zeznawać w taki a nie inny sposób w niniejszej sprawie.

Abstrahując jednak od powyższego dokonując oceny przesłanki zasiedzenia, jakim jest niezbędny okres posiadania, wyjaśnić należy, że charakter posiadania służebności przesyłu różni się od posiadania nieruchomości, o czym Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

Sąd postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2017 roku oddalił wnioski stron o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych. Wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości Sąd ocenił bowiem za zbędny w związku z uznaniem za zasadny - w świetle okoliczności niniejszej sprawy- zarzutu zasiedzenia służebności, co skutkowało uznaniem powództwa w niniejszej sprawie jako pozbawionego podstaw. Dopuszczenie natomiast ww. wniosku dowodowego wiązałoby się z wydłużeniem postępowania i wygenerowaniem zbędnych kosztów. Odnośnie wniosku strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego geodety, Sąd uznał, iż dowód ten nie jest potrzebny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy albowiem Sąd skorzystał tu z dowodu z dokumentu w postaci opinii biegłego geodety sporządzonej w sprawie tut. Sądu o sygn. I C 207/13 odnośnie stwierdzenia bezsprzecznie posadowienia urządzeń przesyłowych na przedmiotowych działkach. Nie było zaś konieczne, przy uwzględnieniu zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu, określenie zakresu zasiedzenia tej służebności przesyłu (tak orz. SN II CSK 822/15)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo o zapłatę, z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut zasiedzenia służebności przesyłu, należało oddalić w całości.

Powód K. K. pozwem w niniejszej sprawie domaga się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w L. wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości. Podstawę prawną roszczeń powoda stanowią przepisy art. 224 i 225 k.c., z których wynika, że przesłanką roszczenia jest m.in. brak po stronie posiadacza skutecznego względem właściciela uprawnienia do korzystania z cudzej rzeczy oraz jego zła wiara. Skuteczne względem właściciela uprawnienie może mieć również charakter prawnorzeczowy np. służebność.

Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła m.in. właśnie zarzut zasiedzenia służebności przesyłu, co zwalniałoby ją z obowiązku wypłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda. Ponadto pozwana wskazała, że zasiedziała przedmiotową służebność w dobrej wierze.

Z tych względów w pierwszej kolejności należy ocenić przez Sąd zasadność podniesionego przez pozwaną zarzutu zasiedzenia. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 04 lipca 2012 roku w sprawie I CSK 641/11 (Legalis nr 537339), odwołując się do uzasadnienia uchwały składu 7 sędziów z dnia 10 lutego 1951 roku (OSN z 1951 poz. 2), mającej moc zasady prawnej, wskazał, że ustalenie faktu nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie w innej sprawie niż w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia jest dopuszczalne wtedy, gdy ustalenie to nie należy do samego rozstrzygnięcia w danej sprawie, lecz stanowi jedynie jego przesłankę. (por. również np.: postanowienie SN z dnia 08 września 2016 roku w sprawie II CSK 822/15, Legalis nr 1558511; uchwałę SN z dnia 23 marca 2016 roku w sprawie III CZP 101/15, Legalis nr 1412427)

Ustalenie zatem, że pozwana nabyła przez zasiedzenie służebność przesyłu mogło więc nastąpić w niniejszej sprawie, jako przesłanka rozstrzygnięcia, o czym wskazano już na wstępie tej części uzasadnienia.

Zgodnie z art. 305⁴ k.c. do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych. Zatem zgodnie z art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. służebność przesyłu może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadkach, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Przy czym wskazać w tym miejscu należy, że widoczność i trwałość urządzenia należy rozumieć tu odmiennie niż w przypadku innych służebności, widoczność urządzenia musi być ujmowana szeroko i nie może stronić

od specyficznej treści służebności, o którą w sprawie chodzi. Jeżeli z samej natury służebności wynika, że trwałe urządzenie, z którego uprawniony korzysta przebiega w całości lub w części pod powierzchnią ziemi, to uzależnienie dopuszczalności zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, od tego, w jaki sposób na danym, konkretnym odcinku urządzenie zostało posadowione, nie wytrzymałoby krytyki. (zob. np. postanowienie SN z dnia 26 lipca 2012 roku w sprawie II CSK 752/11, Legalis nr 537221) Przesłanka widoczności urządzenia w rozumieniu art 292 k.c. jest spełniona zarówno wówczas gdy właściciel nieruchomości wie, że na jego nieruchomości, pod powierzchnią gruntu jest usytuowane trwałe urządzenie, jak i wówczas, gdy wiedzę tę mógł powziąć stwierdzając istnienie na gruncie oznaczeń wymaganych właściwymi przepisami dla danego rodzaju urządzenia podziemnego (tak postanowienie SN z dnia z dnia 14 lutego 2013 roku w sprawie II CSK 389/12, Legalis nr 719218).

Przesłankami nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie są każdorazowo posiadanie nieruchomości w granicach służebności, upływ terminu oraz co do zasady istnienie trwałego i widocznego urządzenia. Zważywszy na naturę służebności, niekoniecznie musi polegać na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, pogląd ten dotyczy zwłaszcza służebności obejmujących rurociągi, gazociągi, czy kable podziemne. Podkreślić w tym miejscu należy, że inaczej należy rozumieć posiadanie prowadzące do zasiedzenia własności nieruchomości, inaczej posiadanie prowadzące do zasiedzenia służebności. Należy w sposób zdecydowany oddzielić te dwa pojęcia. Posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia ma inny zakres niż posiadanie prowadzące do nabycia przez zasiedzenie prawa własności.

Zaznaczyć należy –co istotne- że posiadanie służebności nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosowanie do potrzeb. (zob. np. postanowienie SN z dnia 04 października 2006 roku w sprawie II CSK 119/06, Legalis nr 84227). Rozpatrując niniejszą sprawę nie może więc mieć przesądzającego znaczenia fakt, że aktywność w zakresie konserwacji urządzeń i ich naprawy jest przykładowo 1 raz na miesiąc, czy rzadziej.

Jednolicie przyjmuje się w judykaturze (zob. postanowienie SN z 28 sierpnia 2013 w sprawie V CSK 421/12, Legalis nr 830592; postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 roku w sprawie I CSK 606/09, Legalis nr 393905), że w odniesieniu do służebności gruntowej przesyłu wykładnia art. 285 §2 k.c. musi uwzględniać charakter tej służebności i jej społeczno-gospodarcze przeznaczenie oraz społeczno-gospodarcze przeznaczenie nieruchomości wchodzącej w skład przedsiębiorstwa, któremu służebność ta ma służyć. Przesłanka z art. 285 §2 k.c. spełniona jest także wówczas, gdy służebność przesyłu ułatwia funkcjonowanie przedsiębiorstwa przesyłowego zwiększając jednocześnie użyteczność należącej do niego nieruchomości. Okoliczność, że służebność gruntowa zwiększy użyteczność przedsiębiorstwa przesyłowego (co do czego w ocenie Sądu nie ma wątpliwości) nie może automatycznie wykluczać istnienia nieruchomości władającej. W skład takiego przedsiębiorstwa wchodzić przecież nieruchomości (art. 55 §1 pkt 2 k.c.), a funkcjonowanie przedsiębiorstwa energetycznego bez takich nieruchomości jest trudne do wyobrażenia. Wspomniane ułatwienie działalności przedsiębiorstwa stanowi równocześnie zwiększenie użyteczności nieruchomości należącej do przedsiębiorstwa.

W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się (zob. np. postanowienie SN z dnia 11 lutego 2010 roku w sprawie I CSK 181/09, Legalis nr 350625), że art. 292 k.c. samodzielnie określa charakter posiadania służebności gruntowej jako przesłanki nabycia jej przez zasiedzenie. Przesłanką tą jest posiadanie służebności polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. Chodzi tu więc o korzystanie z nieruchomości będące przejawem władztwa nad nią w zakresie, w jakim uprawnia do niego służebność gruntowa. Władztwo to kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 k.c., jako posiadanie zależne nieruchomości. Zawarte w zdaniu drugim art. 292 k.c. odesłanie do przepisów o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie obejmuje tylko kwestie nie uregulowane w zdaniu pierwszym tego artykułu i pozwala na stosowanie do zasiedzenia służebności gruntowej przepisów o nabyciu nieruchomości przez zasiedzenie jedynie „odpowiednio”. Do zasiedzenia służebności gruntowej nie ma zatem zastosowania wymagania posiadania samoistnego (art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 336 k.c.). O fakcie posiadania służebności świadczy już zaś samo wzniesienie urządzeń energetycznych, które po włączeniu do sieci stanowią składnik przedsiębiorstwa przesyłowego.

W niniejszej sprawie na fakt posiadania służebności przesyłu przez pozwaną i jej poprzedników prawnych wskazują również dokonywane naprawy, remonty, konserwacje, modernizacje i usuwanie awarii i w związku z tym prawo wstępu na nieruchomości. Bez znaczenia w ocenie Sądu jest okoliczność czy pracownicy pozwanej pytali się powoda o zgodę na wejście na nieruchomość, gdyż posiadanie nie ma mieć charakteru samoistnego. Natomiast bez wątplenia posiadanie przez stronę pozwaną urządzeń przesyłowych na działce powoda było z wyłączeniem innych osób. Nikt inny bowiem, poza pracownikami przedsiębiorstwa tj. Zakładu (...) nie dokonywał okresowych kontroli, konserwacji, czy napraw a ostatecznie też nie usuwał zaistniałych ewentualnych awarii, poza pozwaną.

Sąd zważył dalej, że dla zasiedzenia ustawodawca przewidział termin 10 lat w dobrej wierze, a 20 lat w złej wierze. Z dniem 1 października 1990 roku, tj. z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321 ze zm.) terminy te uległy przedłużeniu odpowiednio do 20 lat i 30 lat. Do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku mają zastosowanie 10 i 20-letnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą, zaś do przypadków zasiedzenia, którego bieg terminu nie zakończył się przed 01 października 1990 roku stosujemy 20 i 30-letnie terminy zasiedzenia.

W niniejszej sprawie Sąd przyjął termin zasiedzenia na 20 lat przyjmując istnienie dobrej wiary po stronie podmiotu zasiadającego służebność. Wskazać tu należy, że działka nr (...) na mocy decyzji wywłaszczeniowej nr (...)1- (...) z dnia 29 grudnia 1980 roku stała się mieniem Państwowym na potrzeby Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. pod budowę Zaplecza (...). Zakład (...) w S., wchodzący w skład przedsiębiorstwa państwowego Zakłady (...) z siedzibą w R., wybudował na

ww. nieruchomości stację transformatorową (...) P. wraz z linią kablową 15kV (...) P. – (...), którą odebrano w dniu 09 września 1982 roku. Wobec tego stwierdzić należy, że w dacie odebrania stacji transformatorowej (...) P. wraz z linią kablową nieruchomość na jakiej ją wybudowano była własnością Skarbu Państwa. Skarb Państwa był również właścicielem nieruchomości władnącej, gdzie zlokalizowane było przedsiębiorstwo państwowe (...) stanowiące własność Zakładu (...) w S., którego część składową stanowiły urządzenia posadowione na działce nr (...). W ówczesnym systemie prawnym obowiązywał bowiem przepis art. 128 k.c., który w §1, w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lutego 1989 roku, stanowił, że socjalistyczna własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługuje niepodzielnie państwu. Z kolei przepis §2 tego przepisu stanowił, że w granicach swej zdolności prawnej państwowe osoby prawne wykonują w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Państwowym osobom prawnym, tj. przedsiębiorstwom państwowym, nie przysługiwały zatem prawa rzeczowe względem części mienia państwowego, którym zarządzały.

W takiej sytuacji, gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność. Zgodnie z przywoływanym już art. 285 k.c., służebność gruntowa obciąża jedną nieruchomość na rzecz każdorazowego właściciela innej nieruchomości, i chodzi tu o dwie różne nieruchomości w znaczeniu prawnorzeczowym, a więc o dwie nieruchomości należące do różnych właścicieli. Nieruchomość władnąca i nieruchomość obciążona nie mogą być własnością (pozostawać w użytkowaniu wieczystym) tej samej osoby. Służebność gruntowa jest prawem na rzeczy cudzej, zatem właściciel nieruchomości nie może nabyć przez zasiedzenie służebności na swojej nieruchomości. (zob. postanowienie SN z dnia 16 września 2009 roku w sprawie II CSK 109/09, Legalis nr 285208)

Kolejnym problemem jest to, że w okresie obowiązywania art. 128 k.c. zasiedzenie własności przez przedsiębiorstwo państwowe na swoją rzecz, także w odniesieniu do działek stanowiących własność osób fizycznych, było niedopuszczalne. (zob. np. uchwała SN z dnia 22 października 2009 roku w sprawie III CZP 70/09, Legalis nr 173473; postanowienie SN z dnia 20 stycznia 1993 roku w sprawie II CRN 146/92, Legalis nr 62466) W dniu

07 lutego 1989 roku weszła w życie ustawa z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11). Na mocy jej przepisów zniesiona została zasada, że wyłącznie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność.

Zmiana art. 128 k.c. dokonana ww. ustawą nie spowodowała jednak przekształcenia już przysługujących państwowym osobom prawnym – z mocy przepisów Kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych – uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Dopiero w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia

29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz. U. Nr 70, poz. 464) uregulowano, że grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyjątkiem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzenie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa, stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego, co nie narusza to praw osób trzecich. Na mocy tej ustawy prawo zarządu istniejące w dniu 05 grudnia 1990 roku po stronie państwowych osób prawnych w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy (z wyjątkiem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi) przekształciło się z mocy prawa z tym dniem w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach –

w prawo własności. (zob. uchwała 7 sędziów SN z dnia 18 czerwca 1991 roku w sprawie III CZP 38/91, Legalis nr 27374; uchwała 5 sędziów SN z dnia 11 października 1990 roku w sprawie III AZP 13/90, Legalis nr 27088)

Wobec powyższego, w okresie od dnia 01 lutego 1989 roku do dnia 01 października 1990 roku, tj. do czasu utraty mocy przez art. 128 k.c., najpierw przedsiębiorstwo państwowe (...) z siedzibą w R., w skład którego wchodził Zakład (...), a następnie przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. w dalszym ciągu miało tylko w zarządzenie, tj. w dzierżeniu, przedmiotowe urządzenia energetyczne, co oznacza, że nie było ich posiadaczem. We wskazanym zakresie nie mógł zatem biec termin zasiedzenia. Uwłaszczenie jednak majątkiem nieruchomości Zakładu (...) w S. z dniem 05 grudnia 1990 roku skutkowało przekształceniem zarządu w odniesieniu do urządzeń energetycznych- w posiadanie, odpowiadające treści użytkowania wieczystego oraz w zakresie władztwa działek nr (...), w posiadanie odpowiadające treści służebności przesyłu, tj. w posiadanie zależne mogące prowadzić do zasiedzenia służebności. Jak już wcześniej wskazano, w orzecznictwie utrwalony jest pogląd o możliwości nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, ustanowionej nie na rzecz każdorazowego właściciela nieruchomości władnącej, ale na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego (por. postanowienie SN z dnia 06 lutego 2013 roku wydane w sprawie V CSK 129/12, Legalis nr 703807).

Jak wynika z powyższych rozważań termin zasiedzenia w okolicznościach niniejszej sprawy biegł od 06 grudnia 1990 roku. W ocenie Sądu objęcie przez przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. nieruchomości będącej obecnie własnością powoda, w posiadanie zależne, w zakresie treści służebności przesyłu, było posiadaniem w dobrej wierze. Przedmiotowa stacja transformatorowa i linie przesyłowe zostały wybudowane i posadowione zgodnie z ówczesnie obowiązującym prawem, tj. na podstawie stosownych decyzji administracyjnych (pozwoleń na budowę – k. 38 – 41), a następnie zostały przekazane protokołem zdawczo – odbiorczym Zakładowi (...) w S. – K. wchodzący do przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) z siedzibą

w R.. Należy w tym miejscu pamiętać, że przy ocenie przesłanek zasiedzenia o dobrej lub złej wierze posiadacza decyduje chwila uzyskania posiadania. Późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę i w konsekwencji na długość okresu niezbędnego do zasiedzenia. O przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa na rzeczą. (zob. postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2010 roku w sprawie III CSK 57/10, Legalis nr 386453; postanowienie SN z dnia 04 lipca 2014 roku w sprawie

II CSK 551/13, Legalis nr 1061836; postanowienie SN z dnia 04 czerwca 2014 roku

w sprawie II CSK 520/13, Legalis nr 1047148, też por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2016 roku, sygn. akt I ACa 1780/15)

W świetle dotychczasowych rozważań istnieje podstawa do przyjęcia, że Zakład (...) w S. przed jego uwłaszczeniem mieniem Skarbu Państwa miał świadomość tego, że zarówno urządzenia, jak i działka nr (...) (przed podziałem), stanowią własność państwa, zatem że stacja transformatorowa i linie energetyczne, którymi zarządza, eksploatuje zgodnie z prawem. Nie można też uznać, że nie wiedział o tym, że z dniem 05 grudnia 1990 roku został uwłaszczony mieniem państwowym, a tym samym że z tym dniem przedmiotowe urządzenia energetyczne weszły ex lege w skład jego przedsiębiorstwa i w związku z tym, że stał się w zakresie treści służebności, posiadaczem zależnym działki nr (...). Wtedy nastąpiło rozdzielenie- prawa własności działki nr (...) i prawa przedsiębiorstwa państwowego Zakładu (...) w S., w skład którego weszły eksploatowane przez niego nieruchomości wraz z liniami energetycznymi. W związku z powyższym przyjmując domniemanie dobrej wiary wynikające z art. 7 k.c. Sąd uznał, że władanie przez Zakład (...) w S. działką nr (...) (obecnie nr (...)), w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu, od dnia 05 grudnia 1990 roku było posiadaniem w dobrej wierze. W tym stanie rzeczy termin zasiedzenia upłynął w dniu 06 grudnia 2010 roku i do tego czasu nie został przerwany.

Sąd przyjął, że podpisany w dniu 21 sierpnia 2003 roku protokół uzgodnień nie przerwał biegu zasiedzenia, gdyż czynność ta nie spełnia przesłanek z art. 123 §1 k.c.. Powód do 06 grudnia 2010 roku nie wystąpił bowiem z roszczeniem o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, czy z wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu, które to czynności skutkowałyby przerwaniem biegu zasiedzenia. Protokół ten, jak również złożenie przez stronę pozwaną do tut. Sądu wniosku o ustanowienie służebności przesyłu, nie dowodzą również temu, że w niniejszej sprawie nie można przyjąć dobrej wiary. O przyjęciu dobrej wiary, co już wskazywano wcześniej, decyduje moment wejścia w posiadanie. Późniejsza jej utrata dla zasiedzenia nie ma natomiast już znaczenia. Ponadto sprawa o ustanowienie służebności została już założona po okresie zasiedzenia.

W tej sytuacji należy przyjąć, że w dacie wniesienia pozwu o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, pozwanej już przysługiwało, nabyte przez zasiedzenie, uprawnienie do władania nieruchomością powoda, w zakresie służebności przesyłu. Posiadanie przez pozwaną tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości powoda czyni bezzasadnym żądanie pozwu dotyczące zapłaty wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z gruntu za okres od dnia 01 sierpnia 2013 roku do dnia złożenia pozwu tj. 19 sierpnia 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Zgodnie z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Z kolei treść art. 99 k.p.c. wskazuje, że stronie reprezentowanej m.in. przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Stroną przegrywającą w niniejszej sprawie jest powód, który ma obowiązek zwrócić na rzecz pozwanej koszty niezbędne do dochodzenia swoich praw lub obrony. Na koszty te w niniejszej sprawie składało się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800,00 zł. Powyższe koszty w ocenie Sądu stanowią uzasadnione koszty poniesione przez pozwaną

w świetle okoliczności niniejszej sprawy i przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku poz. 1804).

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016 roku poz. 623) zwrócił powodowi kwotę 1.500,00 zł jako niewykorzystaną zaliczkę pobraną w niniejszej sprawie od powoda.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować sporządzenie uzasadnienia,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć - pełnomocnikom stron;
3. akta przestawić ponownie wraz z korespondencją, jednak nie później niż po upływie 21 dni od wykonania zarządzenia wraz z z.p.o., celem podjęcia dalszych czynności w sprawie.

Dnia 25.10.2017r.